

Nieuwsbrief - BPR Updates 2024-11

Nummer 11, 2024

Redactie: mr. drs. F.J.P. Lock en mr. M.E.A. Möhring.

INHOUDSOPGAVE

Beslag en executie

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1560](#) 01-11-2024

Geen aanvullende rechtsbescherming door burgerlijke rechter bij beslissing r-c inzake strafvorderlijk beslag onder verschoningsgerechtigde.

Bewijsrecht

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1773](#) 29-11-2024

Recht op inzage in eigen administratie is in beginsel gegeven.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1605](#) 08-11-2024

Hof stelt te hoge eisen aan motiveringsplicht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1601](#) 08-11-2024

Onbegrijpelijk oordeel hof dat gedaagde onvoldoende gemotiveerd heeft betwist.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1602](#) 08-11-2024

Hof hoefde niet (nader) in te gaan op bezwaar tegen deskundigenrapport.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1598](#) 08-11-2024

Hof stelt te hoge eisen aan motiveringsplicht ter zake van stilzwijgende afspraak.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1599](#) 08-11-2024

Hof heeft ten onrechte bewijsaanbod over geboortedatum gepasseerd.

Dagvaardingsprocedure

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1709](#) 29-11-2024

Hoge Raad trekt proceskostenveroordeling eerste aanleg en hoger beroep alsnog gelijk.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1661](#) 15-11-2024

Proceskostenveroordeling in 843a-incident.

Procederen algemeen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1775](#) 29-11-2024

Rechter kan ex artikel 1:253c BW ontstaan gezamenlijk gezag wijzigen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1721](#) 22-11-2024

Wvggz: oproeping en onderzoeksplicht rechter met betrekking tot horen betrokkene.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1724](#) 22-11-2024

Kantonrechter kan niet meervoudig beslissen.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1560](#) 01-11-2024

Geen aanvullende rechtsbescherming door burgerlijke rechter bij beslissing r-c inzake strafvorderlijk beslag onder verschoningsgerechtigde.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1594](#) 08-11-2024

Rechtsmacht; tijdstip van aanhangigheid van voor het eerst in hoger beroep gedaan verzoek tot terugverhuisgebod.

Rechtsmiddelen

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1666](#) 15-11-2024

In cassatie te laat ingediend verweerschrift terecht geweigerd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1596](#) 08-11-2024

Geen belang bij cassatie tegen niet-dragende overweging.

Verzoekschriftprocedure

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1667](#) 15-11-2024

Afwijzing per e-mail om moeder als belanghebbende toe te laten is een appellabele beschikking.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1718](#) 22-11-2024

Geschil over alimentatie-afpraak en kindrekening in ouderschapsplan.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1666](#) 15-11-2024

In cassatie te laat ingediend verweerschrift terecht geweigerd.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1596](#) 08-11-2024

Geen belang bij cassatie tegen niet-dragende overweging.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1594](#) 08-11-2024

Rechtsmacht; tijdstip van aanhangigheid van voor het eerst in hoger beroep gedaan verzoek tot terugverhuisgebod.

RECHTSPRAAK

Recht op inzage in eigen administratie is in beginsel gegeven.

Aangenomen moet worden dat de administratie van een persoon bestaat uit gegevens aangaande de rechtsbetrekking waarin deze persoon partij is.

De man en de vrouw zijn beiden aandeelhouder in Belba. Belba hield haar administratie in het voormalig gezamenlijke huis van de man en de vrouw, waar de vrouw nu nog woont. De relatie tussen de man en de vrouw is verslechterd en de vrouw heeft de man de toegang tot het huis ontzegd. Volgens Belba is een groot gedeelte van de administratie, bestaande uit fysieke mappen met stukken en uit digitale bestanden, in het huis van de vrouw achtergebleven. Belba wil toegang tot deze administratie en afgifte van de originele stukken. Zij heeft daartoe conservatoir beslag gelegd op schriftelijke bescheiden en elektronische data die – op basis van uiterlijke kenmerken – aantoonbaar betrekking hebben op de administratie van Belba. Op basis van zoektermen heeft de deurwaarder 650.252 bestanden aangemerkt die aan één of meer criteria voldoen. De bestanden die de deurwaarder heeft geselecteerd, heeft DigiJuris opgeslagen op een aparte gegevensdrager. Verder heeft DigiJuris de gegevens van de geselecteerde bestanden in een Excelbestand geplaatst. Belba vordert onder meer dat zij op de voet van artikel 843a Rv toegang krijgt tot de bestanden beschreven in het Excelbestand. Zij heeft daaraan ten grondslag gelegd dat het gaat om haar administratie. Rechtbank en hof hebben de vordering afgewezen. Het hof hanteert daarvoor twee gronden:

Belba heeft onvoldoende concreet gemaakt welke rechtsbetrekkingen waarbij zij partij is, hier aan de orde zijn en ook is niet duidelijk hoe de bestanden daaraan gerelateerd zijn; daarom kan niet worden vastgesteld in hoeverre Belba rechtmatig belang heeft bij de gevraagde inzage in deze bestanden.

Als toegang tot haar administratie al een voldoende concrete rechtsbetrekking betreft, zijn de gehanteerde zoekvragen om de grofweg 650.000 bestanden te selecteren zodanig ruim, dat het hof niet overtuigd is dat de daarmee geselecteerde bestanden allemaal behoren tot de administratie van Belba.

Beide gronden houden in cassatie geen stand. Naar het oordeel van de Hoge Raad geldt dat:

als de ruim 650.000 geselecteerde bestanden de administratie van Belba vormen of daartoe behoren, Belba op de voet van artikel 843a lid 1 Rv in beginsel recht heeft op inzage in die bestanden. In dit verband moet worden aangenomen dat de administratie van een persoon bestaat uit gegevens aangaande een rechtsbetrekking waarin deze persoon partij is. Het rechtmatig belang bij inzage en het voldoende bepaald zijn van een inzagevordering zijn in zo'n geval in beginsel gegeven;

bij een grote hoeveelheid digitale bestanden – zoals in deze zaak aan de orde – niet valt uit te sluiten dat een selectie aan de hand van zoektermen ertoe leidt dat sommige bestanden ten onrechte tot de geselecteerde bestanden behoren en andere bestanden ten onrechte niet. Deze omstandigheid is op zichzelf niet een voldoende reden om een inzagevordering af te wijzen. Ook in dat geval kan het rechtmatig belang van degene die inzage vordert in de aldus geselecteerde bescheiden zwaarder wegen dan het belang van degene die tegen inzage bezwaar maakt op de grond dat mogelijk niet bij alle geselecteerde bescheiden een rechtmatig belang bij inzage bestaat. Het hof kon de afwijzing van de inzagevordering daarom niet baseren op het ontbreken van de overtuiging dat de ruim 650.000 geselecteerde bestanden allemaal behoren tot de administratie van Belba.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1773

Zaaknummer: 23/04246

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, G.C. Makkink en K. Teuben

Advocaten: J. de Jong van Lier

Wetsartikelen: 843a Rv

RECHTSPRAAK

Rechter kan ex artikel 1:253c BW ontstaan gezamenlijk gezag wijzigen.***Redelijke wetsuitleg brengt mee dat artikel 1:253n BW van overeenkomstige toepassing is op gezamenlijk gezag.***

Op verzoek van de vader heeft de rechtbank op de voet van artikel 1:253c BW de vader en de moeder met het gezamenlijk gezag over de minderjarige belast. De vader verzoekt nu om het gezamenlijk gezag over de minderjarige te beëindigen en hem met het eenhoofdig gezag over de minderjarige te belasten. De rechtbank heeft het verzoek toegewezen en het hof heeft die beschikking bekrachtigd.

In cassatie klaagt de moeder dat het hof heeft miskend dat gezamenlijk gezag dat is ontstaan bij rechterlijke beslissing op de voet van artikel 1:253c BW, niet kan worden gewijzigd, omdat in artikel 1:253n BW die bepaling niet wordt genoemd.

De Hoge Raad oordeelt, in lijn met rechtbank, hof en onder verwijzing naar de conclusie van de Advocaat-Generaal, dat een redelijke wetsuitleg meebrengt dat artikel 1:253n BW van overeenkomstige toepassing is op gezamenlijk gezag, bedoeld in artikel 1:253c BW. De rechter kan dus ook een gezamenlijk gezag dat via de route van artikel 1:253c BW is ontstaan wijzigen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1775

Zaaknummer: 24/01445

Rechters: M.J. Kroeze, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: A.H. Vermeulen

Wetsartikelen: 1:253c BW en 1:253n BW

RECHTSPRAAK

Wvggz: oproeping en onderzoeksplicht rechter met betrekking tot horen betrokkene.

De onderzoeksplicht en motiveringsplicht van de rechter ten aanzien van de vraag of betrokkene zonder duidelijke verblijfplaats zich wil doen horen.

De rechtbank heeft geoordeeld dat betrokkene niet bereid was zich te doen horen op het verzoek tot het verlenen van een zorgmachtiging op grond van de Wvggz. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat de verblijfplaats van betrokkene onduidelijk is, dat betrokkene onbereikbaar is voor haar advocaat en dat haar advocaat zich niet heeft verzet tegen voortzetting van de behandeling van het verzoek bij afwezigheid van betrokkene. Deze overwegingen kunnen dat oordeel niet dragen. Daaruit blijkt immers niet of betrokkene behoorlijk is opgeroepen voor de voortgezette mondelinge behandeling en evenmin of betrokkene daadwerkelijk bekend was met de tijd en de plaats van de mondelinge behandeling. Een en ander blijkt ook niet uit de verdere inhoud van de bestreden beschikking, noch uit de overige stukken van het geding. Bij die stand van zaken kan de omstandigheid dat de advocaat van betrokkene zich niet heeft verzet tegen voortzetting van de mondelinge behandeling het oordeel van de rechtbank dat betrokkene niet bereid is zich te doen horen, evenmin dragen. De rechtbank had nader onderzoek moeten doen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1721

Zaaknummer: 24/01489

Rechters: M.J. Kroeze, T.H. Tanja-van den Broek en H.M. Wattendorff

Advocaten: F.W.E. Eijsvogels

Wetsartikelen: 6:1 lid 1 Wvggz

RECHTSPRAAK

Kantonrechter kan niet meervoudig beslissen.

Wet kent geen mogelijkheid van meervoudige kantonrechtspraak.

In deze procedure tot cassatie in het belang der wet heeft de Hoge Raad beslist dat de kantonrechter een kantonzaak niet meervoudig kan behandelen en beslissen.

De wetgever heeft ervoor gekozen dat kantonzaken, met uitzondering van pachtzaken, enkelvoudig door een kantonrechter worden behandeld en beslist. Het bestuur van de rechtbank vormt daartoe enkelvoudige kamers (art. 47 lid 1 RO). In bepaalde gevallen bestaat de mogelijkheid om een kantonzaak te verwijzen naar een meervoudige kamer voor andere zaken dan kantonzaken (art. 98 Rv in verbinding met art. 15 lid 2 Rv). In het wetsvoorstel Evaluatiewet modernisering rechterlijke organisatie is voorgesteld om meervoudige kantonrechtspraak mogelijk te maken. Naar aanleiding van tegen het wetsvoorstel gerezen bezwaren, is echter van invoering van meervoudige kantonrechtspraak afgezien. Daarna heeft de wetgever gekozen voor handhaving van de regel dat kantonzaken, met uitzondering van pachtzaken, enkelvoudig worden behandeld. De conclusie is daarom dat de wet niet voorziet in de mogelijkheid van meervoudige kantonrechtspraak, behalve in pachtzaken.

Ook artikel 96 lid 1 Rv kan niet worden gebruikt om kantonzaken meervoudig te laten behandelen en beslissen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1724

Zaaknummer: 24/01646

Rechters: M.J. Kroeze, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en K. Teuben

Wetsartikelen: 47 RO, 15 Rv en 96 Rv

RECHTSPRAAK

Hoge Raad trekt proceskostenveroordeling eerste aanleg en hoger beroep alsnog gelijk.***Onbegrijpelijk verschil in proceskostenveroordeling eerste aanleg en hoger beroep.***

Het hof heeft het vonnis van de kantonrechter deels vernietigd en sommige vorderingen van de oorspronkelijk eiser alsnog toegewezen, maar de proceskostenveroordeling ten laste van de oorspronkelijke eiser in stand gelaten. In hoger beroep heeft het hof de proceskosten gecompenseerd met de redenering dat zowel in het principale als in het incidentele hoger beroep partijen deels in het gelijk, deels in het ongelijk zijn gesteld.

De klacht over het in stand laten van de proceskostenveroordeling van de eerste aanleg slaagt. De vorderingen in eerste aanleg en in hoger beroep zijn grotendeels gelijklopend, zodat onbegrijpelijk is dat het hof de proceskosten in hoger beroep heeft gecompenseerd op de grond dat partijen deels in het gelijk, deels in het ongelijk zijn gesteld en tegelijkertijd heeft geoordeeld dat de kantonrechter de oorspronkelijk eiser terecht in de proceskosten van de eerste aanleg heeft veroordeeld. De Hoge Raad doet zelf op dit punt de zaak af door ook de proceskosten in eerste aanleg te compenseren.

Gelijk oordeel in de samenhangende zaken van gelijke datum:

ECLI:NL:HR:2024:1761

ECLI:NL:HR:2024:1762

ECLI:NL:HR:2024:1763

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1709

Zaaknummer: 23/01896

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, F.J.P. Lock, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: A.C. van Schaick, S.M. Kingma en mr. M.E.A. Möhring

Wetsartikelen: 237 Rv

RECHTSPRAAK

Geschil over alimentatie-afsprak en kindrekening in ouderschapsplan.

In zaken van levensonderhoud is het volgen van de verzoekschriftprocedure dwingend voorgeschreven, ook als tussen partijen een alimentatieovereenkomst is gesloten waarvan ontbinding wordt verzocht.

De ouders hebben een ouderschapsplan opgesteld. Daarin hebben zij onder meer financiële afspraken met betrekking tot de kosten van de minderjarige gemaakt. In dit geding heeft de moeder verzocht het ouderschapsplan te wijzigen in die zin dat de moeder wordt ontslagen van de verplichting om maandelijks in te leggen op de kindrekening en de kosten van de minderjarige tussen partijen te verdelen overeenkomstig het voorstel van de moeder. Het hof heeft het verzoek van de moeder opgevat als een verzoek tot gedeeltelijke ontbinding van het ouderschapsplan op grond van wanprestatie door de man, en dit verzoek toegewezen.

In cassatie wordt tevergeefs geklaagd dat ontbinding niet bij verzoekschrift kan worden verzocht. In zaken van levensonderhoud, verschuldigd krachtens Boek 1 BW, moet het volgen van de verzoekschriftprocedure als dwingend voorgeschreven worden beschouwd, ook indien tussen partijen een alimentatieovereenkomst is gesloten waarvan ontbinding wordt verzocht.

In een ouderschapsplan als bedoeld in artikel 815 lid 2 Rv worden in ieder geval afspraken opgenomen over de kosten van de verzorging en opvoeding van de minderjarige kinderen (art. 815 lid 3 Rv). Houden die afspraken in dat bepaalde kosten die doorgaans worden voldaan door de ouder bij wie de kinderen hun hoofdverblijfplaats hebben, zullen worden voldaan van een ten name van beide ouders gestelde kindrekening, dan kunnen tussen de ouders rijzende geschillen daarover op de voet van artikel 1:253a lid 1 BW aan de rechtbank worden voorgelegd. De rechtbank neemt een zodanige beslissing als haar in het belang van de kinderen wenselijk voorkomt. De beslissing kan afwijken van de wensen van de ouders.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 22-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1718

Zaaknummer: 23/03397

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: K. Aantjes en E.F.A. Linssen-van Rossum

Wetsartikelen: 1:253a BW en 815 Rv

RECHTSPRAAK

Afwijzing per e-mail om moeder als belanghebbende toe te laten is een appellabele beschikking.***Moeder zonder gezag bij wie het kind woont is belanghebbende bij verzoek tot machtiging uithuisplaatsing.***

In deze procedure heeft de raad voor de kinderscherming een verzoek tot ondertoezichtstelling en verlening van een machtiging tot uithuisplaatsing ingediend ten aanzien van de zoon van de moeder en de vader. De vader heeft het gezag over de zoon. In een e-mail heeft de griffier van de rechtbank de moeder meegedeeld dat de kinderrechter het verzoek van de moeder om haar als belanghebbende aan te merken, afwijst.

Met deze beslissing wordt de moeder een volwaardige deelname aan de procedure onthouden. Deze beslissing is jegens haar een voor beroep vatbare einduitspraak. Daaraan doet niet af dat de beslissing niet de vorm heeft van een beschikking, noch dat de rechter die beslissing niet heeft ondertekend.

De moeder heeft aan haar verzoek om als belanghebbende aan de procedure te mogen deelnemen ten grondslag gelegd dat de zoon sinds maart 2023 met toestemming van de vader bij de moeder verblijft en door haar wordt opgevoed en verzorgd. Daarvan uitgaand zou een uithuisplaatsing de rechten en verplichtingen van de moeder ten aanzien van de zoon rechtstreeks raken. Na verwijzing zal moeten worden beoordeeld of het verzoek van de moeder nog actueel is en, zo dat het geval is, met inachtneming van het voorgaande moeten worden beoordeeld of zij als belanghebbende zoals bedoeld in artikel 798 lid 1 Rv tot de procedure moet worden toegelaten.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1667

Zaaknummer: 24/00109

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock en K. Teuben

Advocaten: K. Aantjes

Wetsartikelen: 798 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Proceskostenveroordeling in 843a-incident.***Onbegrijpelijk oordeel hof dat verweerder in 843a-incident kosten van incident nodeloos heeft veroorzaakt.***

Didam Have c.s. hebben in eerste aanleg als incidentele vordering inzage of afschrift gevorderd van diverse documenten. De gemeente heeft bij conclusie van antwoord een van de documenten overgelegd. De rechtbank heeft overwogen dat Didam Have c.s. bij die vordering daarom geen belang meer hadden. Zij heeft de vordering tot inzage of afschrift voor het overige afgewezen en Didam Have c.s. in de kosten van het incident veroordeeld. Didam Have c.s. maken in hoger beroep bezwaar tegen de proceskostenveroordeling. Het hof vindt deze grief gegrond omdat de gemeente geen gevolg heeft gegeven aan het verzoek van Didam Have c.s. om het taxatierapport aan hen ter beschikking te stellen, zodat Didam Have c.s. genoodzaakt waren daarvoor een incidentele vordering in te stellen.

Dit oordeel van het hof houdt in cassatie geen stand. De Hoge Raad verwijst daarvoor naar de conclusie van A-G Snijders. Volgens de A-G is het kennelijke oordeel van het hof dat de gemeente de kosten van het incident nodeloos heeft veroorzaakt onvoldoende gemotiveerd in het licht van de stelling dat buiten rechte niet om de betrokken stukken is gevraagd en het overleggen daarvan rauwelijks in de inleidende dagvaarding incidenteel is gevorderd.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1661

Zaaknummer: 23/02541

Rechters: M.V. Polak, F.J.P. Lock, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: M.W. Scheltema en R.L.M.M. Tan

Wetsartikelen: 843a Rv en 237 Rv

RECHTSPRAAK

In cassatie te laat ingediend verweerschrift terecht geweigerd.***Hoge Raad ziet geen aanleiding om terug te komen van oordeel rolraadsheer dat geen nieuwe termijn voor verweerschrift wordt gegeven.***

Artikel 426b Rv bepaalt dat de verweerder voor het indienen van een door een advocaat bij de Hoge Raad getekend verweerschrift een termijn heeft van drie weken nadat de griffier hem heeft bericht over de indiening van het cassatieberoep. Deze termijn verstreek in dit geval op 27 december 2023. Op 4 januari 2024 heeft de cassatieadvocaat van verweerder verzocht om een datum voor indiening van het verweerschrift. De rolraadsheer heeft dit verzoek om uitstel afgewezen op de grond dat het pas is gedaan nadat de termijn voor indiening van het verweerschrift reeds was verstreken, de oproeping correct blijkt te zijn verlopen, (de advocaat van) verweerder rechtstreeks van de wederpartij de procesinleiding heeft ontvangen, de wederpartij (gemotiveerd) niet heeft ingestemd met enig uitstel en van de zijde van verweerder geen voldoende klemmende redenen zijn aangevoerd voor een andere beslissing. Verweerder heeft vervolgens toch een verweerschrift ingediend. De Advocaat-Generaal heeft met inachtneming van dat verweerschrift een conclusie genomen.

De Hoge Raad overweegt dat volgens artikel 3.2.7.3 van het Procesreglement (PR) een te laat ingediend verweerschrift terzijde wordt gelegd, tenzij de Hoge Raad op grond van bijzondere omstandigheden anders beslist. Bij de beoordeling of zich bijzondere omstandigheden voordoen als bedoeld in artikel 3.2.7.3 PR, kan worden aangesloten bij de maatstaf die geldt voor de beoordeling of moet worden teruggekomen van een beslissing tot het verlenen van akte niet-dienen. Die maatstaf houdt in dat de rechter bevoegd, en ook gehouden, is om terug te komen van die beslissing indien naderhand blijkt van feiten of omstandigheden die, als de rechter die had gekend op het moment dat de beslissing werd genomen, tot het oordeel hadden geleid dat het onaanvaardbaar is om akte niet-dienen te verlenen. Volgens de Hoge Raad heeft de rolraadsheer terecht beslist dat het verzoek tot verlenging van de verweertermijn te laat is gedaan. Van een onjuiste juridische grondslag is dus geen sprake. Verder heeft verweerder geen feiten of omstandigheden aangevoerd die, als de rolraadsheer

die had gekend op het moment dat hij zijn beslissing nam, tot het oordeel hadden moeten leiden dat het onaanvaardbaar zou zijn om geen nieuwe verweertermijn te geven. Gebleken is dat de kennisgeving bij zowel verweerder als op het kantoor van haar advocaat in feitelijke instanties (tevens dat van haar cassatieadvocaat) is aangekomen, maar niet tijdig het juiste bureau heeft bereikt. Dat komt voor risico van verweerder. Bovendien was de cassatieadvocaat van verweerder door de ontvangst van het 80a-bericht binnen de verweertermijn ervan op de hoogte dat cassatieberoep was ingesteld. In dat bericht is nogmaals gewezen op de mogelijkheid van verweer. Dat verweerder er belang bij heeft dat haar verweerschrift in aanmerking wordt genomen en dat de werknemer door een uitstel niet in zijn belangen wordt geschaad, kan niet tot een andere beslissing leiden.

Deze beslissing van de Hoge Raad brengt mee dat het cassatiemiddel van de werknemer zal worden beoordeeld zonder daarbij het verweerschrift van verweerder te betrekken. Omdat de Advocaat-Generaal acht heeft geslagen op het verweerschrift, vraagt de Hoge Raad een nieuwe conclusie.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 15-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1666

Zaaknummer: 23/04731

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, C.E. du Perron, H.M. Wattendorff, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: P.A. Fruytier en E.M. Tjon-En-Fa

Wetsartikelen: 426b Rv

RECHTSPRAAK

Hof stelt te hoge eisen aan motiveringsplicht.

Van een partij die aanbiedt haar stellingen te bewijzen door middel van getuigen, kan niet gevergd worden dat zij op voorhand haar stellingen aannemelijk maakt.

UIB heeft een financiering verstrekt aan EBT, wier bedrijfsactiviteiten bestonden uit het exporteren van bananen vanuit Zuid-Amerika naar Europa. EBT heeft als verkoopagent VFI ingeschakeld. [X] was feitelijk leidinggever van VFI. ZZC exploiteert een koelopslagdepot voor fruit en groente. [Y] was indirect bestuurder van ZZC. ZZC zorgde in opdracht van VFI voor de inklaring, afdracht van invoerrechten, opslag en uitklaring van de bananen van EBT. Bij herhaling heeft ZZC cocaïne aangetroffen tussen de bananen.

De vorderingen in deze zaak zijn erop gebaseerd dat VFI en ZZC aan UIB bewust onware en misleidende informatie hebben verstrekt of daartoe hulp hebben geboden, met het kennelijke doel om haar ertoe te bewegen om op basis van valse facturen aanvullende financiering aan EBT te (blijven) verstrekken. Dat stelde VFI c.s. in staat om de bananenhandel te continueren en daaruit inkomsten ten behoeve van VFI c.s. te genereren, met (voorzienbaar) grote schade voor UIB tot gevolg.

Het gaat in cassatie alleen nog om de vorderingen tegen ZZC. Die hebben de rechtbank en het hof afgewezen op de grond dat uit het door UIB gestelde en uit de overgelegde producties niet kan worden afgeleid dat ZZC kennis had van of betrokken was bij het onrechtmatige handelen van VFI. In cassatie wordt geklaagd over het oordeel van het hof dat UIB de door haar gestelde gang van zaken – te weten dat [X] onbetrouwbaar was en dat [Y] dat wist maar hem zonder enige waarschuwing heeft voorgesteld aan EBT om zo te bewerkstelligen dat VFI omzet zou kunnen realiseren, waarmee de openstaande schuld aan ZZC zou kunnen worden ingelost – en de stelling dat [Y] onrechtmatig heeft gehandeld door [X] bij EBT te introduceren of aan te bevelen, onvoldoende heeft onderbouwd. Die klacht slaagt op grond van het volgende.

Het hof was van oordeel dat ZZC of [Y] onrechtmatig kan hebben gehandeld als [Y] wist van de zakelijke onbetrouwbaarheid van [X] of diens frauduleuze verleden. UIB heeft daarbij gewezen op een e-mail van [Y] van 25 juli 2012, op een faillissementsverslag van de curator

van een eerdere vennootschap van [X] en op de door UIB gestelde omstandigheid dat ZZC nog een vordering op die eerdere vennootschap had. UIB heeft voorts aangeboden te bewijzen, door het horen van getuigen onder wie [Y], [X] en hun respectieve werknemers, dat [Y] wist en begreep dat VFI een voor EBT onbetrouwbare partij was, en aangeboden te bewijzen dat [Y] in 2012 op de hoogte was van de factoringfraude van [X] bij die eerdere vennootschap. Niet valt in te zien dat UIB met dit betoog onvoldoende gemotiveerd heeft gesteld dat [Y] op de hoogte was van de factoringfraude van [X]. Niet duidelijk is welke feiten en omstandigheden UIB nog meer had moeten aanvoeren of welke stukken zij nog meer had moeten overleggen om de gestelde wetenschap van [Y] te staven. Hierbij is van belang dat van een partij die aanbiedt haar stellingen te bewijzen door middel van getuigen, niet gevergd kan worden dat zij, wil zij tot dit bewijs worden toegelaten, op voorhand haar stellingen aannemelijk maakt en hetgeen de wederpartij daartegen aanvoert, ontzenuwt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1605

Zaaknummer: 23/00755

Rechters: C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide en G.C. Makkink

Advocaten: N.T. Dempsey, B.T.M. van der Wiel en P.A. Fruytier

Wetsartikelen: 149 Rv en 166 Rv

RECHTSPRAAK

Onbegrijpelijk oordeel hof dat gedaagde onvoldoende gemotiveerd heeft betwist.

In het licht van het betoog van de man, is het oordeel van het hof dat de man onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat de aandelen tot de huwelijksgemeenschap behoren, onbegrijpelijk.

In deze procedure hebben de vrouw en de man ieder onder meer verzocht de verdeling vast te stellen van de tussen hen bestaande gemeenschap van goederen. Zij twisten erover of de aandelen in een bv tot de huwelijksgemeenschap behoren. Het hof heeft het betoog van de man dat dit niet het geval is verworpen op de grond dat de man de stelling van de vrouw dat de aandelen tot de huwelijksgemeenschap behoren onvoldoende heeft weersproken.

Dit oordeel vindt geen genade in de ogen van de Hoge Raad. De Hoge Raad citeert uitgebreid uit de processtukken in feitelijke instanties en concludeert daaruit dat het oordeel van het hof dat de man onvoldoende gemotiveerd heeft betwist dat de aandelen tot de huwelijksgemeenschap behoren, onbegrijpelijk is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1601

Zaaknummer: 23/04714

Rechters: T.H. Tanja-van den Broek, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: J.H.M. van Swaaij

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Hof hoefde niet (nader) in te gaan op bezwaar tegen deskundigenrapport.***Niet onbegrijpelijk dat het hof in de stellingen geen inhoudelijk bezwaar tegen het deskundigenbericht heeft gelezen.***

In deze echtscheidingsprocedure verzoekt de vrouw onder meer te bepalen dat de echtelijke woning wordt verkocht en dat de overwaarde bij helfte tussen partijen wordt verdeeld. Tijdens de mondelinge behandeling zijn partijen overeengekomen dat de man drie maanden de gelegenheid krijgt te onderzoeken of hij financieel in staat is de woning aan zich te laten toedelen en dat anders de woning wordt verkocht aan een derde. Partijen hebben, ter uitvoering van de gemaakte afspraken, afgesproken de opdracht tot taxatie van de woning aan de makelaar te verlenen. De makelaar heeft de woning vervolgens getaxeerd op een waarde van € 280.000. De vrouw is het daarmee niet eens.

Het hof heeft geoordeeld dat de man de woning aan zich kan laten toedelen tegen de door de makelaar getaxeerde waarde van € 280.000. Volgens het hof heeft de vrouw geen inhoudelijke argumenten tegen het taxatierapport van de makelaar of de vastgestelde waarde aangevoerd en zijn de bezwaren die zij wel noemt van onvoldoende gewicht om de op gezamenlijke beslissing van partijen verrichte taxatie, terzijde te stellen.

Deze beslissing blijft in cassatie in stand. Daarbij wijst de Hoge Raad erop dat de uitleg van de gedingstukken is voorbehouden aan de rechter die over de feiten oordeelt, en dat niet onbegrijpelijk is dat het hof in de stellingen van de vrouw geen inhoudelijk bezwaar tegen het taxatierapport heeft gelezen en evenmin dat de op gezamenlijke beslissing van partijen door de makelaar verrichte taxatie tussen partijen niet geldt omdat het overleg na de taxatie geen doorgang had gevonden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1602

Zaaknummer: 24/00313

Rechters: S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en G.C. Makkink

Advocaten: J.C. Zevenberg

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Geen belang bij cassatie tegen niet-dragende overweging.

De overweging van het hof over family life draagt niet de afwijzing van het verzoek en krijgt daarom geen gezag van gewijsde.

In deze procedure verzoekt de man een omgangsregeling vast te stellen. Het hof heeft onder meer overwogen dat sprake is van *family life* tussen de vader en het kind, en dat de man daarom ontvankelijk is in zijn verzoek. Het heeft het verzoek afgewezen op de grond dat het onverantwoord en in strijd met de zwaarwegende belangen van het kind is om de vader contact met hem te laten hebben.

Het middel is gericht tegen het oordeel van het hof dat de man ontvankelijk is in zijn verzoek tot het vaststellen van een omgangsregeling tussen hem en het kind op de grond dat er voldoende omstandigheden zijn om *family life* tussen de man en het kind aan te nemen; volgens het middel heeft de moeder, hoewel het verzoek van de man door het hof is afgewezen, belang bij haar cassatieberoep omdat de in cassatie bestreden beslissing van het hof gezag van gewijsde zal krijgen.

Dit betoog volgt de Hoge Raad niet. Hij herhaalt zijn rechtspraak dat indien een vordering of verzoek is afgewezen en deze afwijzing berust op een voor de gedaagde of verweerder nadelige beslissing over de rechtsbetrekking in geschil, die beslissing bij het in kracht van gewijsde gaan van de uitspraak gezag van gewijsde krijgt als bedoeld in artikel 236 lid 1 Rv. De afwijzing door het hof van het verzoek van de man tot vaststelling van een omgangsregeling met het kind berust uitsluitend op het oordeel dat omgang in strijd is met de zwaarwegende belangen van het kind, en niet op het oordeel dat er voldoende omstandigheden zijn om *family life* tussen de man en het kind aan te nemen. Aan laatstgenoemd oordeel komt dus geen gezag van gewijsde toe in een ander geding tussen partijen. Dit brengt mee dat de moeder geen belang heeft bij haar cassatieberoep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1596

Zaaknummer: 23/04853

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, S.J. Schaafsma, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: K. Aantjes

Wetsartikelen: 236 lid 1 Rv

RECHTSPRAAK

Hof stelt te hoge eisen aan motiveringsplicht ter zake van stilzwijgende afspraak.

Onbegrijpelijk oordeel dat de man zijn stelling dat sprake is van een stilzwijgende afspraak onvoldoende heeft onderbouwd om tot bewijs te worden toegelaten.

In deze procedure vordert de man dat de erfgenamen van de vrouw met wie hij heeft samengewoond de helft van de overwaarde van de woning van de vrouw aan hem betalen. De man baseert zich daarbij op een stilzwijgende afspraak tussen hem en de vrouw.

Het hof heeft de vordering afgewezen en daartoe onder meer overwogen dat (i) de man zijn stelling dat sprake is van een stilzwijgende afspraak tussen hem en de vrouw, op grond waarvan hem de helft van de overwaarde van de woning toekomt, onvoldoende heeft onderbouwd en dat (ii) het bewijsaanbod van de man wordt gepasseerd omdat dit niet ziet op doorslaggevende aspecten van het feitencomplex.

De klachten in cassatie tegen dit oordeel slagen. De Hoge Raad stelt voorop dat het hof niet heeft overwogen dat de door de man aangevoerde feiten en omstandigheden de conclusie dat sprake is van een stilzwijgende afspraak niet kunnen dragen indien deze zouden komen vast te staan.

Voor zover het oordeel van het hof zo moet worden begrepen dat de door de man aangevoerde feiten en omstandigheden onvoldoende onderbouwd zijn om de man tot getuigenbewijslevering toe te laten, is dat oordeel onvoldoende gemotiveerd. Ten aanzien van de stelling van de man dat de woning op naam van de vrouw is gesteld omdat de man een eigen onderneming wilde beginnen, terwijl het de bedoeling was dat de woning gemeenschappelijk zou zijn, overweegt het hof slechts dat deze stelling is betwist en niet vaststaat. Dat zegt echter niets over de vraag of de stelling dat de woning op naam van de vrouw is gesteld omdat de man een eigen onderneming wilde beginnen, al dan niet voldoende is onderbouwd om de man tot getuigenbewijslevering toe te laten. Ten aanzien van de stelling dat de man altijd voor de helft heeft bijgedragen aan de hypotheeklasten oordeelt het hof dat

de door de man in het geding gebrachte onderbouwing van zijn betalingen niet voldoende is omdat onderliggende stukken of omschrijvingen waaruit blijkt dat deze betalingen de helft van de hypotheeklasten betreffen, ontbreken. Nu de – met bankafschriften onderbouwde – betalingen van de man de helft van de hypotheeklasten te boven gaan, maar een betalingsomschrijving ontbreekt, is niet begrijpelijk dat de man onvoldoende zou hebben gesteld om op dit punt tot getuigenbewijslevering ten aanzien van het doel van de betalingen te worden toegelaten. Voorts gaat het oordeel van het hof dat aan het handgeschreven briefje van de vrouw van 17 januari 2019 geen rechtsgevolg toekomt, eraan voorbij dat de man dit briefje heeft overgelegd ter onderbouwing van de gestelde stilzwijgende afspraak.

Voor zover het hof het bewijsaanbod van de man heeft gepasseerd op de grond dat dit niet ziet op doorslaggevende aspecten van het feitencomplex, is dit oordeel eveneens onbegrijpelijk, reeds omdat het bewijsaanbod van de man om zichzelf als getuige te doen horen, ziet op alle door de man gestelde aspecten van het feitencomplex en het hof niet heeft overwogen dat deze, in onderlinge samenhang bezien, de door de man aangevoerde stilzwijgende afspraak niet kunnen dragen.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1598

Zaaknummer: 23/00976

Rechters: M.J. Kroeze, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide, S.J. Schaafsma en K. Teuben

Advocaten: N.C. van Steijn en M.E. Bruning

Wetsartikelen: 166 Rv

RECHTSPRAAK

Hof heeft ten onrechte bewijsaanbod over geboortedatum gepasseerd.

In een procedure tot het wijzigen van de geboortedatum in een vervangende geboorteakte kan ook bewijs worden geleverd door het horen van getuigen.

In deze procedure verzoekt verzoekster dat de geboortedatum op haar vervangende geboorteakte wordt gewijzigd. Zij heeft aangeboden haar moeder te laten horen over het moment van geboorte. Het hof heeft dit aanbod gepasseerd op de grond dat het bewijsaanbod niet ter zake doende is.

Dit oordeel houdt in cassatie geen stand. De Hoge Raad overweegt dat in een procedure waarin wordt verzocht om een krachtens artikel 1:25c BW gegeven beschikking te wijzigen op grond dat de vastgestelde gegevens onjuist of onvolledig zijn, de rechter – overeenkomstig hetgeen artikel 1:25c lid 2 BW bepaalt voor het vaststellen van de gegevens die noodzakelijk zijn voor het opmaken van een vervangende geboorteakte – rekening moet houden met alle bewijzen en aanwijzingen omtrent de omstandigheden waaronder, en het tijdstip waarop de geboorte moet hebben plaatsgehad. Hiermee strookt dat in een procedure op de voet van artikel 1:25d BW ook betekenis kan toekomen aan hetgeen de belanghebbende aanbiedt door middel van het horen van getuigen te bewijzen omtrent de omstandigheden waaronder, en het tijdstip waarop de geboorte moet hebben plaatsgehad. Noch de tekst noch de wetsgeschiedenis van artikel 1:25d BW bevat enige aanwijzing dat de aard van deze procedure zich verzet tegen overeenkomstige toepassing van artikel 166 Rv.

Het oordeel van het hof dat het bewijsaanbod van verzoekster niet ter zake doende is, kan niet in stand blijven. Dat oordeel is onjuist voor zover het hof tot uitgangspunt heeft genomen dat een procedure op de voet van artikel 1:25d BW zich niet leent voor het leveren van bewijs door het horen van getuigen, zoals voorzien in artikel 166 Rv, en is onvoldoende gemotiveerd voor zover het hof heeft geoordeeld dat het door verzoekster in hoger beroep gedane bewijsaanbod onvoldoende specifiek is of de door haar te bewijzen aangeboden feiten niet tot de beslissing van de zaak kunnen leiden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1599

Zaaknummer: 24/00884

Rechters: M.V. Polak, C.E. du Perron, A.E.B. ter Heide, F.R. Salomons en K. Teuben

Advocaten: J. van Weerden

Wetsartikelen: 166 Rv, 284 Rv, 1:25c BW en 1:25d BW

RECHTSPRAAK

Rechtsmacht; tijdstip van aanhangigheid van voor het eerst in hoger beroep gedaan verzoek tot terugverhuisgebod.

Het hof heeft voor de beoordeling van zijn rechtsmacht ten aanzien van het verzoek tot een terugverhuisgebod terecht onderzocht waar de minderjarige haar gewone verblijfplaats had ten tijde van het doen van dat verzoek in hoger beroep.

De vader heeft in eerste aanleg onder meer verzocht om vaststelling van een omgangsregeling.

In hoger beroep heeft de vader tevens verzocht de moeder te veroordelen om met de minderjarige terug te verhuizen naar Nederland.

Het geding in cassatie is beperkt tot de beslissing van het hof om zich onbevoegd te verklaren ten aanzien van het verzoek van de vader tot het verplichten van de moeder om met de minderjarige terug te verhuizen naar Nederland, op de grond dat de minderjarige inmiddels niet meer in Nederland woont. Volgens het cassatiemiddel heeft het hof miskend dat de rechtsmacht van de Nederlandse rechter ten aanzien van het verzoek van de vader tot het geven van een terugverhuisgebod moet worden beoordeeld naar het tijdstip waarop de vader de zaak in eerste aanleg aanhangig heeft gemaakt en niet naar het tijdstip waarop de vader zijn verzoek in hoger beroep heeft gewijzigd of vermeerderd. Deze klacht faalt.

De vader heeft zijn verzoek tot het geven van een terugverhuisgebod voor het eerst gedaan in zijn verzoekschrift in hoger beroep, dat op 3 februari 2023 bij het hof is ingekomen. De vader had in eerste aanleg nog niet verzocht om een terugverhuisgebod en het verzoek van de vader in hoger beroep tot het geven van een terugverhuisgebod vormt niet de aanvulling of wijziging van een door hem in eerste aanleg gedaan verzoek met een soortgelijke strekking. Dat betekent dat de moeder pas aan de hand van het verzoekschrift in hoger beroep van de vader in staat was om haar rechten te doen gelden ten aanzien van het geschilpunt van de terugverhuizing van de minderjarige naar Nederland, als bedoeld in rechtspraak van het HvJ EU, en dat het verzoek van de vader tot het geven van een terugverhuisgebod dus op 3 februari 2023 aanhangig is gemaakt in de zin van artikel 16, aanhef en onder a, Verordening Brussel II-

bis dan wel artikel 17, aanhef en onder a, Verordening Brussel II-ter.

Het hof heeft voor de beoordeling van zijn rechtsmacht ten aanzien van het verzoek van de vader tot het geven van een terugverhuisgebod dus terecht onderzocht waar de minderjarige haar gewone verblijfplaats had ten tijde van het doen van dat verzoek in hoger beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1594

Zaaknummer: 24/00621

Rechters: M.V. Polak, H.M. Wattendorff, F.J.P. Lock, A.E.B. ter Heide en F.R. Salomons

Advocaten: N.C. van Steijn

Wetsartikelen: 16 Verordening Brussel II-bis en 17 Verordening Brussel II-ter

RECHTSPRAAK

Geen aanvullende rechtsbescherming door burgerlijke rechter bij beslissing r-c inzake strafvorderlijk beslag onder verschoningsgerechtigde.

De burgerlijke rechter moet de verschoningsgerechtigde die opkomt tegen de beslissing die een rechter-commissaris neemt in het kader van strafvorderlijk beslag, niet-ontvankelijk verklaren.

Een advocaat wordt verdacht van deelname aan een criminele organisatie en schending van haar beroepsgeheim. Deze verdenking hangt samen met de bijstand die zij als advocaat aan een verdachte gaf. In verband met de tegen haar gerezen verdenking heeft een doorzoeking ter inbeslagneming plaatsgevonden in de woning van de advocaat en in het pand waar zij kantoor houdt. De rechters-commissarissen hebben de selectie en filtering van de stukken en gegevens ten aanzien waarvan het verschoningsrecht niet hoeft te worden gerespecteerd, opgedragen aan geheimhoudermedewerkers van de politie onder leiding van een geheimhouderofficier van justitie. De advocaat komt hiertegen in kort geding op.

Voorzieningenrechter en hof hebben de vorderingen afgewezen.

Volgens het hof staat het gesloten stelsel van rechtsmiddelen eraan in de weg dat de civiele rechter de beslissing van de rechters-commissarissen om een geheimhouderofficier en geheimhoudermedewerkers van de politie bij de schifting in te schakelen, als onrechtmatig bestempelt en voorzieningen treft ter ongedaanmaking en ter voorkoming van (verdere) uitvoering van de beslissing van die rechter.

De Hoge Raad laat de uitspraak van het hof in stand. Hij overweegt dat de eiser of verzoeker door de burgerlijke rechter niet-ontvankelijk in zijn vordering of verzoek moet worden verklaard als de rechtsgang bij een andere rechter ter zake van het geschil voldoende rechtsbescherming biedt. De aanvullende rechtsbescherming door de burgerlijke rechter heeft geen betrekking op voorzieningen die partijen uitsluitend verlangen met het oog op de procesvoering in de rechtsgang bij een andere rechter, zoals de beklagprocedure bij de strafrechter. In dat verband is voor de burgerlijke rechter geen taak weggelegd.

De burgerlijke rechter moet degene die bij hem opkomt tegen de beslissing die een rechter-commissaris neemt in het kader van de regeling van de inbeslagneming van stukken bij een verschoningsgerechtigde, dan ook niet-ontvankelijk verklaren in zijn vordering. Dat zou alleen anders zijn als de rechtsbescherming die artikel 98 Sv biedt, tekortschiet, maar dat is naar het oordeel van de Hoge Raad niet het geval. Daarom hoeft de burgerlijke rechter geen aanvullende rechtsbescherming te bieden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 01-11-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1560

Zaaknummer: 23/03258

Rechters: M.V. Polak, M.J. Borgers, A.L.J. van Strien, H.M. Wattendorff en G.C. Makkink

Advocaten: K. Aantjes en G.C. Nieuwland

Wetsartikelen: 98 Sv